

Bylo odemčeno.

Zula jsem si boty a tichounce se kradla po mramorové podlaze haly pro případ, že by uvnitř někdo spal. Tichý dům kolem mě ale vysílal do mých nervových zakončení úplně jiné poselství.

Sama, jsi tady sama...

Tady.

V tomhle cizím domě, kde pořád něco hledáš.

V téhle cizí vesnici, kde tě všichni nenávidí jen kvůli pražské espézetce.

V tomhle životě, který jako by ti pořád házel klacky pod nohy.

Prošla jsem nejdřív přízemí – kuchyni s nablýskanou linkou na míru, zabudovanými spotřebiči a ostrůvkem se žulovou pracovní deskou uprostřed místnosti. Na lince ležel displejem dolů můj mobil, ve dřezu stál hrníček od grogu s nějakými bílými drobečky na dně a vedle něj prázdná sedmička s etiketou *Tuzemák jindřichohradecký* a obrázkem plachetnice. Obývací pokoj s pravým krbem, obřím domácím kinem a širokou pohovkou ve tvaru L s potahem ze smetanové kůže. Nakoukla jsem i do prostorné koupelny se sprchovým koutem a vanou na lvích tlapách. Jediná ložnice v přízemí patřila Michalově matce a zůstávala celou dobu mého pobytu tady zamčená jako Modrovousova komnata.

Pak jsem se pořád jen v ponožkách vydala do patra, kde jsme v jedné ložnici spali my s Michalem, ve druhé Ben. Pak tam byla ještě Michalova pracovna, teď další koupelna a šatna.

Pracovna byla taky zamčená, ale to se dalo čekat – slýchala jsem Michalovo paranoidní otáčení klíčem pokaždé, když ji opouštěl. Ostatní pokoje byly prázdné. Z Benova zmizel počítač i messengerský batoh, a taky jeho milovaná černá bunda Ombre, bez které nedal ani ránu.

Zato v našem pokoji byly všechny Michalovy věci tak, jak jsem je tam viděla někdy kolem poledne, když mi začala být dole zima a vydala jsem se pro teplejší ponožky. Na odkládacím stojanu za dveřmi visely jeho džíny. Na posteli ležel ručník, co

si do něj si ráno zabalil umyté vlasy. Všude se válely zmačkané papírové kapesníčky – kotel zlobil už delší dobu, takže nám všem pořád teklo z nosu.

Vyčerpaně jsem se svezla na vlastní stranu king size postele a zadívala se na svoje ruce.

Ruce lepkavé zasychající krví.

Široké rukávy svetru se mi trochu vyhrnuly a já si všimla, že obě předloktí mám plná modřin, které se pomalu začínaly barvit do modro-fialova.

Panebože, co se tady stalo?

Kde je můj syn?

Kde je můj partner?

Kde jsou moje vzpomínky?